

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: VED ADAM OEHLENSCHL196GERS DØD.

Citation: Kaalund, H. V.: "VED ADAM OEHLENSCHL196GERS DØD.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid72798/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Vi drives jo ikke af Trods eller Had,
vi kæmpe for Danmark, vor Moder.
Vort ældgamle Land vil man splitte os ad
og bortrive Broder fra Broder.

Vi rase jo ikke med Ulvenes Mod,
med Lov vil vor Frihed vi bygge;
vi føle ej Tørst efter Menneskeblod,
men Tørst efter Menneskelykke!

I Kreds som en Mur om vor Konge vi staa,
thi dansk er hans ærlige Tanke;
og Fjenden skal trække det korteste Straa,
naa. Løven først rejser sin Manke.

Ja, Sejren, den lyse, skal følge vor Sag,
saavist som med knejsende Pander
vi vende vort Øje mod Frihedens Dag
og Ryggen mod Verdens Tyranner!

VED ADAM OEHLENSCHLÄGERS DØD.

Ak, det herlige Lys er slukket,
stum er den mægtigste Harpe i Nord!
Skjalden, den store, Øjet har lukket,
Hakons Digter skal sænkes i Jord.

Dér, hvor han sang til Orglet som Lillie,
rede de nu bag Kirken hans Seng,
dér skal han sove hos Moderen stille —
Konge blandt Skjalde blev hendes Dreng!

Prægtig som Sol af vinterlig Taage
hæved han sig med Aarhundredets Gry;
gjennem den lille Kirkegaardslaage
bæres han nu med det evige Ry.

Aldrig de herlige Toner skal svinde,
som fra hans malmfulde Harpe klang!
Aldrig, mens Norden ejer et Minde,
glemmes Hroars og Helges Sang!

Oldtiden vaagned! Heltene leved!
Som en Aladdin af rugende Muld
Skatten, den glemte, atter han hæved:
Sangens pureste, funklende Guld.

Livet med al dets Jubel og Smerte
lød i hans dybe, begejstrede Røst;
Balder og Jesus fyldte hans Hjerte,
smelted med Vemod hans mandige Bryst.

Hisset til alle de herlige Døde
stiger han nu til Evigheds Glans;
Fortidens Store gaa ham imøde,
„Heltenes Hænder hænge i hans“.

Ikke vi klage tør ved hans Baare —
endt er hans Størværk, fuldbragt hans Kald!
Ikkun Beundrings hellige Taare
græder Norden for Hakons Skjald.

— — — — —
DEN BRUDTE STRAALE.
— — — — —

Du priser kun Skjalde af første Rang,
de mindre kan Du ej taale;
Du vil kun høre udødelig Sang,
ej svagere Harpers bævende Klang —
O Daare, har Du til Lyset Trang
og skyr dog dets brudte Straale!

Det Lys, som Tiden skal klaret se,
maa brydes i tusinde Sjæle;
med anende Længsel, med stammende Ve
maa Tusinde græde, maa Tusinde le,
før Tiden sin mægtige Tolk skal se:
Den Skjald, som giver den Mæle.

Thi yder min Sang blot et usét Frø
til Aandens evige Sommer,
da lad kun mit Navn forglemmes og dø!
Koraldyret lig i den dybe Sø
jeg bygger dog med paa den voxende Ø
og bereder den Verden, som kommer!